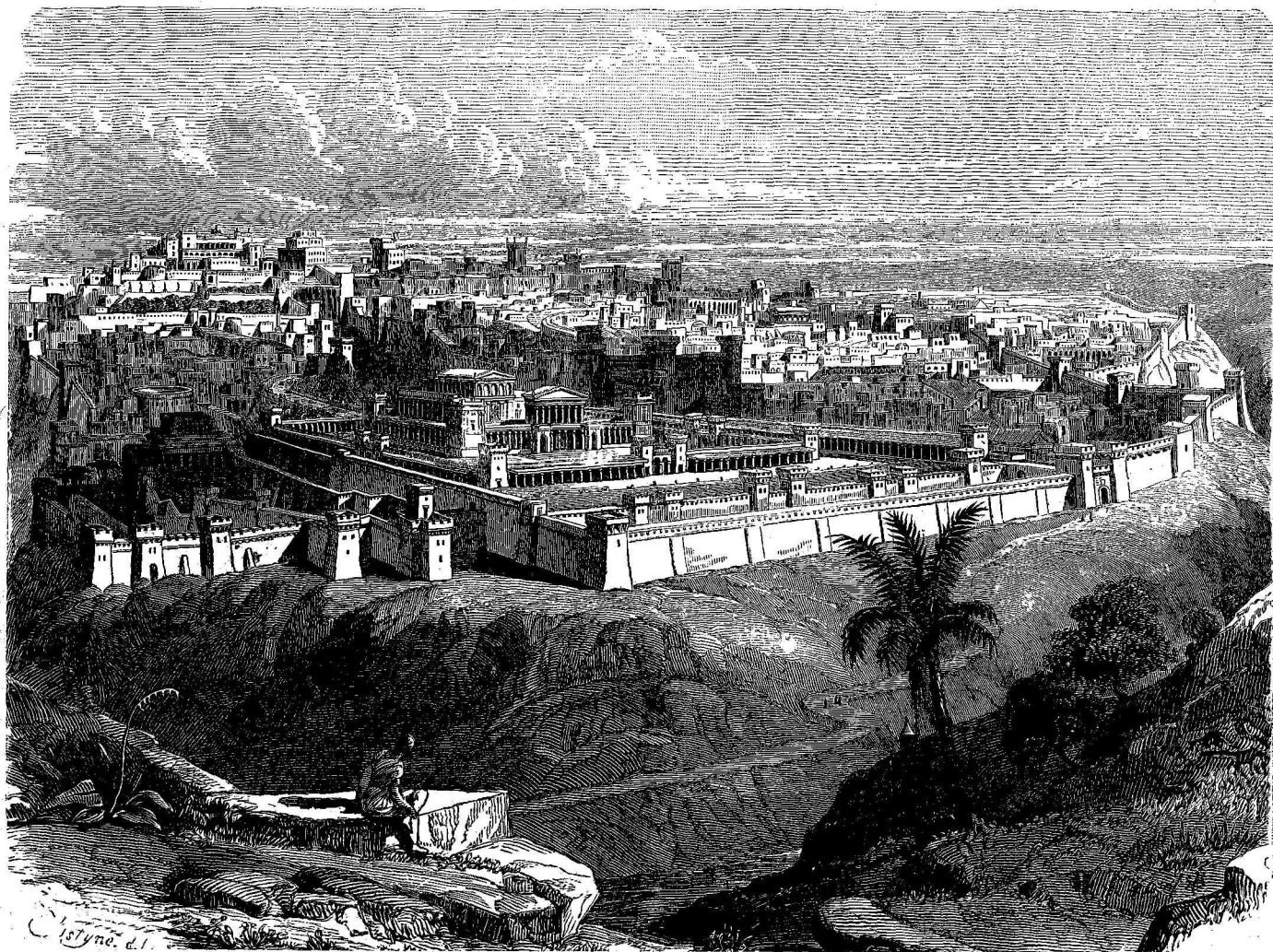

ρεῖται ὁ αὐτός με τὸν ὑπὸ τοῦ Ἰωσήπου Φασαήλ ὀνομαζόμενον. Τὰ θεμέλια τοῦ μνημείου τούτου τῆς ἀρχαίας ἐβραϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς κατέρχονται εἰς τὴν περίξ τάφρον ὑπὸ γωνίαν 45° , ἐπ' αὐτῶν δὲ στηρίζεται ὁ κυρίως πύργος ἔχων ὕψος 29,84 μέτρων. Καὶ ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ πύργου τούτου καὶ τὸ μέγεθος τῶν τετραγώνων λίθων, οὗς ὁ Ἰώσηπος περιγράφει ἔχοντας 20 πήχεων πλάτος καὶ 5 πήχεων ὕψος, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μετὰ τῆς σήμερον ἐξεταζομένης ποιότητος τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῶν εἰδήσεων τοῦ ἐν λόγῳ

λίθου. Ἐν αὐτῷ λέγει ἡ παράδοσις, ὁ προφητὰν ἔφαλε τοὺς φαλμούς του καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου τούτου εἶδε τὴν ὡραίαν Βηθσαβεὲ λουομένην καὶ ἐπεθύμησεν αὐτήν. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας οἱ χριστιανοὶ ἀνέρχοντο χάριν προσευχῆς εἰς τὰ ἀνώτερα δώματα τοῦ πύργου καὶ ἐντεῦθεν ἔκουον φωνὰς ὑποκώφους καὶ ψιθυρίζουσας ἐν τῷ βάθει τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰωσαφάτ. Ἐξ ὅλων τούτων προάγεται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν παραδόσεων ἐξαγιασθὲν τοῦτο

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΕΠΙ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ιουδαίου ιστοριογράφου. Ἄλλ' ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι οὗτος εἰς τὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ σπανίως ἐπιζητεῖ τὰς λεπτομερείας, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ θυσιάζει τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μεγαλοποιήσῃ τὰ πράγματα, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι πράγματι ὁ πύργος οὗτος τοῦ Δαυὶδ εἶνε ὁ παλαιὸς τοῦ Φασαήλ, ὅστις καὶ μόνος μετὰ τῶν ὅλων τῶν ἄλλων ἀλώβητος σχεδὸν καὶ ἀκέραιος διατηρήθη. Εἰς τὰ ἀνώτερα διαμερίσματα τοῦ πύργου ὑπάρχει δεξαμενὴ πρὸς περισυναγωγὴν τοῦ ἐκ τῆς βροχῆς ὕδατος, περιέχονται δ' ἐν τῷ αὐτῷ μέρει καὶ τὰ δώματα ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν διήγαγε τὸν βίον του ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ. Ἐπὶ τῆς βορειο-ανατολικῆς πλευρᾶς εὐρίσκωμεν ἀπόκρυφον θάλαμον, εἰς ὃν οὐδεὶς ἄπιστος πρέπει νὰ εἰσέλθῃ καὶ τοῦ ὁποίου τὴν θύραν ἀσπάζεται μετὰ δέους καὶ σεβασμοῦ ὁ παρερχόμενος Ἰσραη-

μνημεῖον δὲν ὑπόκειται πραγματικῶς εἰς τὸν γενικὸν νόμον τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ καταστροφῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἀπο τῶν Σταυροφοριῶν διεσώθη καὶ ὑπὸ τῶν μετέπειτα ἐπελθόντων κατακτητῶν διατηρήθη, καίτοι κατεδαφίσθησαν ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὸν 13^{ον} αἰῶνα πάντα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Καὶ ὁ ξένος, ὅστις περὶ δυσμᾶς τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ἐπισκέπτεται τὴν ἁγίαν πόλιν, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Δαυὶδ, μεταπесόντα εἰς τὸ παρελθὸν καὶ πλησιάσαντα πρὸς τοὺς προγόνους του, οἵτινες προσεκύουν τὰ μέρη ταῦτα. Καὶ ἐν ᾧ ἡ φαντασία του ἀνίπταται εἰς ἱερὰς σφαίρας καὶ ἀναπολεῖ τὸν θεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ κήρυκα, τὸ βλέμμα του στρέφεται ἀκουσίως ἀπὸ τῶν λόφων τῆς σεβασμίας πόλεως πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν καὶ πέραν αὐτοῦ πρὸς τὰ διαυγῆ καὶ αἰνιγτὰ ὕδατα τῆς Νεκρᾶς θα-